

РАЗПЛАТА

Завалѣ дъждъ и въ полусрутения навесъ, останалъ отъ изгорѣлата мелница на Хавезовъ, извънъ селото, срѣдъ къра, взеха да прибѣгватъ, за да се подслонятъ, мнозина, които бѣха работили наблизо. Последенъ, доста поокжпанъ, пристигна Давидъ и видѣ, че отвънъ предъ навеса бѣха оставени на дъжда два плуга, и двата впрегнати съ по два коня и два вола, а вжтре имаше вече петъ-шестъ души, всички млади хора, които бѣха се събрали на купъ и низко си шушукаха. Щомъ ги видѣ, Давидъ разбра, че случайно или нарочно, тукъ бѣха се събрали всички тия селски ергени, които неотколе бѣха замѣсени въ една весела история около единъ откраднатъ пѣтелъ.

— Добъръ ви день, юначета! — поздрави Давидъ, като тръскаше калпака си и оглеждаше младитѣ съ засмѣни очи, — той бѣше веселякъ и обичаше да се закача. — Какво бе, какво кроите? Пакъ нѣкой пѣтелъ ли?

Само единъ отъ ергенитѣ, нисъкъ, тантурестъ, се пообърна и сърдито погледна Давида изподъ вежди. Останалитѣ сякашъ дори не забелязаха, че е дошелъ човѣкъ и продължа-